

Rede op de Guldensporenherdenking te Brugge 10 juli 1998
Door prof. Matthias E. Storme, voorzitter VVA en OVV.

Weledelgestrenghe Heer Burgemeester van Vlaanderens aloude hoofdstad en hanzestad,
Vlaamse vrienden,

Honderd jaar geleden, in 1898, werd de Gelijkheidswet goedgekeurd, de wet die de gelijkwaardigheid vastlegde tussen de nederlandse en de franse tekst van de wetgeving. Het was de eerste maal sinds het ontstaan van de belgische Staat dat er altans op papier een gelijke status werd gegeven aan het Nederlands. Het was een van de grote symbolische stappen in de Vlaamse ontvoogding. Het was tevens de allereerste stap in het uiteenvallen van de belgische Staat, aangezien de gelijkheid van het Nederlands door de franstaligen nooit is aanvaard – *la Belgique sera latine ou elle ne sera pas* –.

Het is deze niet-aanvaarding van de gelijkwaardigheid van het Nederlands, of moet ik zeggen de onkunde tot de openheid voor andere talen, openheid waarin de Vlamingen vooralsnog van niemand lessen te leren hebben, die geleid heeft tot de vraag van de franstaligen naar de indeling van de belgische Staat in taalgebieden, dit om Wallonië toe te laten zich in het Frans op te sluiten. Het is dat wat geleid heeft naar de taalwetgeving als bescherming tegen franstalig imperialisme, want “*entre le fort et le faible, c’est la loi qui libère et la liberté qui opprime*”. Het is dat wat geleid heeft tot het ontstaan van eigen Vlaamse instellingen, in Brussel of voor het hele Vlaamse land. Het is dat wat de Vlaamse natievorming, die volkomen normaal is, maar daarom nog niet gepredestineerd, onontkoombaar heeft gemaakt.

Honderd jaar na de gelijkheidswet zijn er talloze situaties in België waarin het Nederlands nog steeds niet gelijk wordt behandeld.

Honderd jaar later staat zelfs de formele gelijkheid van het Nederlands op het spel, en dreigt alles wat we in België hebben veilig gesteld in Europa verloren te gaan doordat Vlaanderen geen rechtstreekse stem heeft in Europa en om haar belangen te verdedigen afhankelijk blijft van een Belgische administratie, geleid door Vlamingen zonder Vlaams gevoel. Reeds nu heeft de belgische overheid op meerdere vlakken het Nederlands ook officieel tot een tweederangstaal laten degraderen. Op dit ogenblik zet de federale regering de stappen om Vlaanderen weer kleiner te krijgen, met het excuus van een veroordeling van België door het Europees Gerechtshof gisteren wegens niet-tijdige invoering van het gemeentelijk kiesrecht voor onderdanen van de andere Europese lidstaten (richtlijn van 19 december 1994).

Sta mij toe omwille van de aktualiteit ervan even de leugens en halve waarheden te doorprikken die rond deze zaak worden verteld.

Eerste leugen. De Vlaamse beweging is anti-europees. Welnu, de Vlaamse beweging is niet anti-europees. Geen land in Europa is gedurende de hele tijd van het Europees project zo europees gezind geweest als Vlaanderen. Wanneer de laatste jaren ook in Vlaanderen kritische stemmen opgaan over de Europese constructie, dan heeft dat alles te maken met het democratisch deficit en het niet respekteren door Europese instellingen van zijn eigen beginselen, met name het subsidiariteitsbeginsel. Dan is het omdat Europa meer en meer wordt aangetast door de Belgische

ziekte. Dan is het omdat men meer en meer miskent dat men niet kan vragen Europeëer te worden, wanneer dat Europeëer zijn niet slaat op een Europese identiteit, en geen andere inhoud heeft dan de globale eenheidsworst. Dan is het omdat men meer en meer miskent dat die Europese identiteit er precies in bestaat dat enerzijds op voet van gelijkheid ruimte wordt gegeven aan de nationale culturen en anderzijds Europa zich van niet-Europa onderscheidt door een ten dele gemeenschappelijke cultuur, die van het Grieks-Romeins-Germaans-Kristelijk avondland. Wanneer wij voor Europa zijn, dan is het omdat Europa zichzelf moet blijven in de wereld, en om de Europese verworvenheden, waaronder de vrijheid van de liberaaldemokratische rechtsstaat, te verdedigen, ook in de botsing met andere beschavingen die deze niet erkennen. Als Europa daar niet toe dient, dient het tot niets. Wij blijven geloven in Europa, maar in een Europa dat de grenzen van de nationale kultuurgebieden eerbiedigt.

Tweede leugen. Vlaanderen wil zich opsluiten in zichzelf. Welnu, Vlaanderen heeft zich nooit opgesloten in zichzelf. Het werd in het verleden vaak door anderen opgesloten, en het resultaat is nu nog steeds een anders onbegrijpelijke angst voor zelfbestuur. Naar het woord van Vaclav Havel zijn wij “net gevangenen die gewend zijn geraakt aan de gevangenis en die, als ze plotsklaps in vrijheid worden gesteld, niet weten hoe ze met die vrijheid moeten omgaan omdat ze voortaan hun eigen beslissingen moeten nemen”. Als men iets aan Vlaanderen kan verwijten is het niet een gebrek aan openheid voor andere culturen, maar een gebrek aan zelfrespekt en een gebrek aan moed tot vrijheid. In geen land van Europa is de kennis van vreemde talen zo ruim en de toeschietelijkheid om de taal van de gast te spreken zo groot. Wij zijn daarbij zelfs te braaf, en het kan misschien geen kwaad er hier op te wijzen dat Salamanca in 2002 in het Spaans zal optreden, en te hopen dat Brugge de wereld diets zal maken dat het hier *Dutch first* is. Wij hebben noch van de Walen, noch van enig ander volk in de Europese Unie lessen te krijgen in openheid en gastvrijheid. Géén van hen zou thuis dulden wat zij van ons eisen. Maar niemand kan blijvend vriendelijk zijn tegen zijn buurman, wanneer die voortdurend probeert een stuk van zijn huis in te palmen. Wij hebben al te veel geduld gehad met koekoeksjongen die onze nesten, de Vlaamse gemeenten aan de taalgrens en rond Brussel, inpalmen. Is het dan maar niet normaal dat wij voor deelname aan het bestuur eisen stellen die overal vanzelfsprekend zijn, zoals met name kennis van de taal van het land, dit is Nederlands ? Kijk naar de wandschildering hier links van mij in deze prachtige zaal met het citaat uit de tekst van 13 juni 1360: “*Dat alle coopmanne van der duytscher tonghe zijn vry te commenen te varen te blivene int land.*” Reeds in de Middeleeuwen was elke koopman hier welkom, mits hij onze taal sprak¹. En spreekt het niet vanzelf in een democratie dat deelname aan het bestuur ook vereist dat men onderworpen is aan de belastingbevoegdheid van dat bestuur ?

Derde leugen. De waarborgen die de Vlaamse beweging vordert bij de invoering van het eurokiesrecht zijn in strijd met het Europees recht. Welnu, deze voorwaarden kunnen verwoord worden op een wijze die volledig in overeenstemming is met het Europees recht.

Een gewaarborgde vertegenwoordiging en een blokkeringsminderheid voor de Vlamingen in de Brusselse Gewestraad en in de gemeenteraden van de 19 Brusselse gemeenten is niet in strijd met het Europees recht. Ook de afschaffing van de Brusselse gemeenten is niet in strijd met het Europees recht;

Overheveling van de gemeente- en gemeentekieswet naar de deelstaten is niet in strijd met het Europees recht; in tegendeel is de weigering daarvan het breken van beloftes uit het Sint-

¹ Met “Duytsch” werd niet het Hoogduits bedoeld, dat tegenwoordig Duits wordt genoemd, maar wel het “Nederduytsch”, tot in de negentiende eeuw nog de gebruikelijke naam voor de Nederlandse taal, die in de veertiende eeuw nog nauwelijks te onderscheiden was van de nedersaksische variant van het Nederduits die in het Noorden van het huidige Duitsland en rond de Oostzee werd gesproken. Nederduits was de taal van de Hanze.

Michielsakkoord;

- Wanneer omwille van de democratie voor kiesrecht wordt vereist dat men afstand doet van de vrijstelling van gemeentelijke inkomstenbelasting, is dit niet in strijd met het Europees recht, voor zover dit geldt voor iedereen die wordt ingeschreven op de kiezerslijst (Belgen inbegrepen);
- Het eisen van een behoorlijke kennis van het Nederlands om zitting te kunnen hebben in een gemeenteraad of schepencollege in het Nederlands taalgebied, en zelfs om te mogen kiezen, is niet in strijd met het Europees recht, mits die voorwaarde ook aan de Belgen wordt opgelegd;
- Het vereisen van een voldoende verblijfsduur in de desbetreffende gemeente om te mogen kiezen en verkozen te worden (bv. 6 jaar), is niet in strijd met het Europees recht, voor zover die vereiste ook geldt voor de Belgische kiezers. Mits het ook voor Belgen geschiedt, kan m.i. zelfs een voldoende verblijfsduur in het Nederlandse taalgebied kan worden vereist;

Een verblijfsduur in de betrokken gemeente mag bovendien in een beperkt aantal gemeenten worden ingevoerd op grond van artikel 12 van de Europese Richtlijn zelf. De Belgische regering heeft verklaard dat ze dat alleen zal doen in gemeenten met meer dan 20 % niet-Belgische EU-burgers, doch die beperking staat niet in de Richtlijn, maar dit staat niet in de Richtlijn. Het is enkel een intern Belgisch zwichten van de Belgische regering voor de Franstalige eisen. Uitgaande van de tekst van de richtlijn zelf kan de verblijfsvereiste van 6 jaar overal worden opgelegd waar de integriteit van het Nederlandse taalgebied of de positie van het Nederlands wordt bedreigd, d.w.z. in alle gemeenten waar het percentage niet-Nederlandstaligen voldoende hoog is.

Wanneer federale machthebbers stelt dat de Richtlijn moet worden uitgevoerd, is dit totaal naast de kwestie. De vraag is niet of de richtlijn moet worden uitgevoerd, maar of dit moet gebeuren volgens de voorwaarden van de PRL-FDF, dan wel volgens de voorwaarden van de Vlaamse beweging of van de CVP-fractie in het Vlaams Parlement. De zogenoemde Vlamingen in de federale regering kiezen voor de PRL-FDF en daarmee voor :

- het in de steek laten van de Brusselse Vlamingen;
- het bevorderen van het Franstalig imperialisme in Vlaams-Brabant.

De federale regering gaat nu de grondwet in FDF-zin wijzigen met partijen die in Vlaanderen geen meerderheid van de kiezers vertegenwoordigen of desnoods zelfs de grondwet naast zich neerleggen. In een normaal land – maar wij zijn geen normaal land -, in een normaal land wordt een regeringsleider die dit doet, de volgende dag afgezet.

Vierde leugen. Men verstopt zich achter Europa om zijn eigen verantwoordelijkheid te ontvluchten. Geen enkele Europese regel waartegenover de Vlaamse Beweging kritisch staat werd beslist zonder de instemming van de Belgische regering. Om de ratificatie van het Verdrag van Maastricht te bekomen, dit tegen de Raad van State in (die stelde dat eerste de Grondwet moest worden aangepast), heeft de regering beloofd om 1) bij de nadere uitwerking van dit kiesrecht in de richtlijn de nodige waarborgen te bedingen voor de integriteit van het Nederlandse taalgebied en de positie van de Vlamingen te Brussel en 2) het St-Michielsakkoord uit te voeren (defederalisering van de gemeente- en provinciewetgeving). De regering heeft in 1994 ingestemd met een richtlijn die géén rekening houdt met de door het Vlaams Parlement vereiste waarborgen (motie van 30 juni 1994). Van de defederalisering van de gemeente- en provinciewetgeving is na jaren nog steeds geen werk gemaakt ... Dat komt ervan als men de problemen maar wil oplossen “wanneer ze zich stellen”. Wie denkt men een rad voor de ogen te draaien als men zich achter Europa verstopt ? Niet Europa is een probleem voor Vlaanderen, maar Belgische zogenaamd federale instellingen die ons verhinderen onze stem in Europa en de wereld te laten horen.

En daarnaast ook een gebrek aan zelfrespekt. U kon het vorige week nog in de krant lezen :

Vlaanderen is onvoldoende bekend in het buitenland, ondanks al onze troeven. En de twee hoofdredenen zijn duidelijk : enerzijds de tegenkating door de zogenaamd federale instellingen, anderzijds het gebrek aan zelfrespekt. Internationale verhoudingen zijn verhoudingen tussen naties. Als men niet de moed heeft zichzelf als natie te presenteren, speelt men niet mee. Laat ons er dan ook in Godsnaam mee ophouden om Vlaanderen, ons "land", te degraderen tot een regio. Ik herinner me het antwoord van een Schotse vriend aan wie ik de felicitaties overmaakte na het referendum waarin Schotland zich vrij heeft gekozen, felicitaties uit Vlaanderen die Schotland welkom heetten in het Europa van de regio's. Het antwoord was boos : Schotland is geen regio, het is een land met regio's. Vlaanderen ook. Denk aan het Ierse vrijheidslied *no longer a province be, a nation once again*. Ik hoop dat U bij de voorbereiding van Brugge 2002 daarmee rekening zal houden.

Vijfde leugen. Het volstaat dat de Vlamingen wat meer inspanningen zouden doen om Europese burgers tegemoet te treden. Al die taalwetten zijn overbodig. Meer Vlaamse bevoegdheden hoeven niet. U hoeft maar wat meer rond Brussel te vertoeven om te weten dat dit een leugen is. De meeste Europese burgers hebben helemaal niet de intentie eerbied te hebben voor hun gastland Vlaanderen. Slechts een piepkleine minderheid kent Nederlands, terwijl elke doorsnee Marokkaanse of Turkse migrant in Vlaanderen dat wél behoorlijk kent. Niet de Vlamingen weigeren de dialoog, maar zij die geen Nederlands willen kennen. Vlaanderen heeft niet dezelfde wapens als de andere Europese naties, omdat het niet de macht van het getal heeft op Europees vlak. Vlaanderen heeft zelfs niet de instrumenten die andere minder talrijke naties in Europa wel hebben : zelfbestuur. Het is hypocriet om de Vlamingen te verwijten dat ze onvoldoende aan integratie van Europese burgers doen, wanneer men de instrumenten daarvoor weigert toe te kennen aan de Vlaamse overheid, en zelfs bestaande instrumenten, zoals de inburgeringseis voor nationaliteitsverwerving afschaft. Met openheid heeft dit alles niets te maken, met het recht van de qua aantal in Europa sterkste des te meer.

Wil Vlaanderen overleven, dan moet het zelf alle bevoegdheden hebben om aan de taalgrens in de Vlaams-Brabantse gordel een beleid te kunnen voeren. Of er faciliteiten worden toegekend en welke, dient Vlaanderen zelf te bepalen. Hoe het anderstalig onderwijs eruit ziet, dient Vlaanderen zelf te bepalen. Hoe de gemeentelijke organen worden verkozen moet een Vlaamse bevoegdheid zijn. En daarmee heb ik niet gezegd dat er géén faciliteiten mogen zijn, géén eurokiesrecht en géén anderstalige scholen, maar wel dat dit een binnenlandse aangelegenheid is, en dat dit in functie van de Vlaamse noden en belangen dient te worden bepaald, gedoseerd en gecontroleerd.

Je kan onmogelijk de Israëlische nederzettingenpolitiek veroordelen en de faciliteiten zoals ze nu bestaan verdedigen. Omgekeerd kan je onmogelijk het bestaansrecht van Israël verdedigen als een land voor het joodse volk waarin het thuis kan zijn zonder te verdrinken in de zee der Arabische burenen, en het bestaansrecht van Vlaanderen als een land waar de Vlamingen thuis zijn ontkennen. Weigeren te erkennen dat het Vlaamse volk, zoals elk volk, recht heeft op een eigen huis, heeft niets te maken met echt multikulturalisme, maar alles met een cultureel-ekonomische overheersing van de sterkste. De Vlaamse natievorming is dan ook een democratisch projekt, een projekt tegen cultureel en ekonomisch imperialisme.

Dat wil niet zeggen dat alle bevoegdheden op het Vlaamse niveau moeten worden uitgeoefend. Belangrijke bevoegdheden horen ook op een lager niveau, dat van de gemeenten, of een hoger, dat van de Europese Unie, te liggen. Gezamenlijk beleid met Nederland moet worden uitgebouwd. Maar het zwaartepunt van het maatschappelijk projekt dat democratie heet, regering van het volk,

kan vandaag slechts op Vlaams niveau liggen. Enkel zo kan een einde worden gemaakt aan de Belgische ziekte.

Voortdurend stellen wij vast dat een behoorlijk beleid niet mogelijk is op federaal vlak. Voortdurend worden federaal beslissingen genomen en hervormingen ingezet die niet beantwoorden aan de Vlaamse noden : zie het beleid inzake werkloosheid, gezondheid, begroting, federaal gebleven vervoersinfrastructuur (spoorwegen, luchthaven van Zaventem), telekommunikatie, bepaalde aspecten van de justitie, ... Vlaamse en Waalse noden zijn verschillend, en halstarrig weigeren om een verschillend beleid toe te laten houdt beiden ziek.. Niet dat wij aan de Walen onze wil willen opleggen. Het beleid dat Vlaanderen wil is niet noodzakelijk het beleid dat in Wallonië moet worden gevoerd. Maar het is niet aanvaardbaar dat Vlaamse welvaart *wordt geblokkeerd doordat zogenaamd federale* maatregelen blokkeren die Vlaanderen op een democratische wijze wenst door te voeren. Moet ik nog herinneren aan de veto's tegen de Vlaamse banenplannen, de vermindering van de vennootschapsbelasting, de hervorming van de erfenisrechten, de lineaire lastenverlaging, aan de tegenwerking tegen Telenet Vlaanderen, de arrondissementsrechtbank en de Vlaamse zorgverzekering, aan het gefoefel met de Generale ?

Meer nog, beslissingen op federaal niveau worden zelfs niet eens genomen in het belang van Wallonië, maar enkel om ervoor te zorgen dat een verdere Vlaamse autonomie wordt tegengehouden. Regelmatig worden op federaal vlak beslissingen genomen met als hoofddoel : grotere centralisatie van de macht, de grenzen tussen de taalgebieden negeren, de kommunautarisering van iets onmogelijk maken ...

En het gaat bij dit alles wel degelijk om de echte problemen, niet om kommunautaire problemen, maar om problemen die door het gedwongen huwelijk met Wallonië niet op een normale manier kunnen worden opgelost. En wij Vlaamse verenigingen hebben genoeg van die kontrafederale blokkering.

- Want inderdaad, België *is* geen federale structuur. Dat is de zesde leugen van vandaag. België is geen federaal land, omdat in een federaal land de federale bevoegdheden bij meerderheid worden uitgeoefend. Maar het alternatief van het gebruik van de Vlaamse meerderheid in België bestaat niet meer. Het heeft eigenlijk nooit bestaan, omdat er altijd teveel Vlamingen geweest zijn die omwille van de lieve vrede met de franstaligen hebben meegedaan. En diegenen die pleiten voor het gebruik van de Vlaamse meerderheid zijn meestal ook diegenen wiens partijen die meerderheid nooit hebben willen gebruiken, ja ze grondwettelijk hebben verkwanseld.

- België *is* ook geen konfederatie. Het is geen konfederatie omdat daarin een meningsverschil tussen de delen meebrengt dat elk deel autonoom beslist; de konfederale instellingen hebben slechts bevoegdheden voor zover en zolang men hetzelfde beleid wil.

- België is iets anders, namelijk een kontrafederatie. De kontrafederatie heeft wel wat gemeen met de konfederatie, maar het beslissingsmechanisme is omgekeerd. In een kontrafederatie kan niets beslist worden als beiden het niet eens zijn, en kan er dus geen beleid worden gevoerd....

Meer nog, België bestaat niet meer. Het is geen vaderland, maar een kontrafederale structuur van twee ééntalige landen – wat Vlaanderen betreft met uitzondering van de 19 Brusselse gemeenten, grotendeels verfranst ten gevolge van anderhalve eeuw verknechting - en van een stuk oorlogsbuit van een derde land uit een vervlogen oorlog. Er is geen Belgische realiteit meer waarbinnen een democratisch funktionerende federale staat mogelijk is. België is niet gestorven omdat de Vlaamse natievorming al eeuwen in de sterren geschreven stond, of omdat de Vlamingen biologisch een apart volk vormen. België is gestorven omdat de kultuurverschillen zo groot zijn geworden en

het respect voor het Nederlands en zijn taalgebied bij de franstaligen zo klein is gebleven. België is gestorven door een gebrek aan reciprociteit. De Vlaamse staatsvorming is onvermijdelijk geworden, niet omdat de Vlamingen over alles hetzelfde denken, maar juist omdat zij een kader willen scheppen waarbinnen zij van mening kunnen verschillen en de democratie kunnen laten spelen. Zij is dat niet omdat in Vlaanderen alles beter is, maar omdat wij een kader nodig hebben waarin een democratische besluitvorming mogelijk is, in plaats van een kontrafederale besluitvorming gebaseerd op grote compromissen tussen machtspartijen gesloten in konklaven.

Wij wensen eindelijk eens in een normaal land te leven, een land dat behoorlijk bestuurd wordt, waar er een voldoende graad van kulturele homogeniteit is zoals vereist als draagvlak voor de democratie - niet een volstreekte, wel een voldoende - waar het voor de democratie openbaar leven mogelijk is omdat men, letterlijk of figuurlijk, dezelfde taal spreekt, en waar de verhoudingen tussen de delen gebaseerd zijn op reciprociteit. Een voldoende homogeniteit om een natie te vormen veronderstelt niet noodzakelijke een “etnische” homogeniteit, maar wel een kulturele homogeniteit. Het etnische element kan daarbij een rol spelen, maar het is niet het enige. Het geloof in éénzelfde grondwet daarentegen, het zgn. *Verfassungspatriotismus*, dat bij ons ook in rood-groene kringen opgeld maakt, en in Frankrijk onder “republikeinse waarden” wordt begrepen, kan die voor de ontwikkeling van de gemeenschap vereiste homogeniteit niet brengen. Een gemeenschap vormt men niet alleen met zijn verstand en geldbuidel, maar ook en vooral met zijn hart en zintuigen. *Zusammengehören heißt zunächst sich zusammen hören* (P. SLOTERDIJK, *Im selben Boot. Versuch über die Hyperpolitik*, 21) : samenhorigheid veronderstelt dat men bij voorkeur letterlijk, maar minstens figuurlijk dezelfde taal spreekt.

Laat U ook niet inpakken door de jongste strategie van verknechting die wordt gebruikt : de kulpabilisering. Waar argumenten ontbreken, komen de verdachtmakingen boven. Laat U niet in de war brengen door beschuldigingen van kollektief egoïsme. Solidariteit is het toverwoord dat echte gemeenschapsvorming moet verhinderen. Géén solidariteit zonder soevereiniteit, replikeerde onlangs terecht Ludo Abicht. En er is nog niemand in geslaagd mij uit te leggen waarom wij aan de franstaligen in België meer solidariteit verschuldigd zouden zijn dan aan de rest van Europa, en waarom alleen wij voor die solidariteit zouden moeten opdraaien. Zijn we die misschien verschuldigd voor de grote eerbied die zij aan de dag hebben gelegd voor onze taal en onze cultuur, of mogen we misschien eerst eens eisen dat er een einde komt aan de huisvredebreuk in Vlaams-Brabant en de achterstelling van het Nederlands te Brussel ?

Wij vragen geen utopie, maar gewoon een eigen land en zelfbestuur zoals de meeste volkeren in Europa een eigen land en zelfbestuur hebben. Er is geen enkele reden waarom Vlaanderen niet het statuut zou hebben van de andere Europese lidstaten. De meerderheid van de staten in Europa is pas in de laatste honderdvijftig jaar ontstaan. Als wij in de twintigste eeuw niet het recht hadden om dit de Noren, de Finnen, de Ieren, de Polen, de Tsjechen, de Slowaken, de Kroaten, de Slovenen, de Albanen, de Letten, de Litouwers, de Esten, de Oekraïners en binnenkort de Schotten te ontzeggen, dan is er ook geen recht dat dit de Vlamingen kan ontzeggen. Al die volkeren heeft men ook niet kunnen verplichten om in het keurslijf van zogenaamd federale staten verder te leven. Mag ik de huidige Minister van Justitie citeren, in Vlaamse dagen misschien : “*wij moeten onze Waalse vrienden voor de keuze plaatsen : ofwel doe je mee, ofwel doe je niet mee en dan gaan we alleen*”.

De rest van de wereld beseft dit meer en meer. Overall immers bestaat de tendens tot uiteenvallen van koloniale multikulturele staten. Eerst daardoor is een nieuwe gemeenschapsvorming mogelijk

in dit tijdperk van globalisering. Wij hebben geen enkele reden om dit proces tegen te houden, alleen is waakzaamheid geboden over de wijze waarop het zal gebeuren. In het Amerikaanse Ministerie van Buitenlandse Zaken is het scenario voor het uiteenvallen van België al geschreven. Men is enkel nog te beleefd om het in de premier zijn gezicht te zeggen.

Het alternatief van het gebruik van de Vlaamse meerderheid in België bestaat niet meer. Het heeft nooit bestaan, omdat er altijd teveel Vlamingen geweest zijn die omwille van de lieve vrede met de franstaligen hebben meegedaan. En diegene die pleiten voor het gebruik van de Vlaamse meerderheid zijn in grote meerderheid ook diegenen wiens partijen die meerderheid nooit hebben willen gebruiken, ja ze grondwettelijk hebben verkwanseld. Het argument van de Vlaamse meerderheid is op zijn best uiting van een macchiavellisme dat ik niet deel, omdat ik ook de Walen hun soevereiniteit gun, op zijn slechtst een drogreden om de Vlamingen koest te houden. De lieve vrede wordt maar bewaard wanneer men niet meer verplicht wordt het eens te zijn tegen wil en dank, wanneer elke Gemeenschap zijn eigen weg kan gaan. Het is eerst vanuit de eigen autonomie dat men zinvol gemeenschappelijke zaken kan ondernemen.

Is het behoud van het Belgisch evenwicht dan niet de beste dam tegen een groter Frankrijk en het verlies van heel Brussel? Is het juist dat wij belangrijke federale instellingen en bevoegdheden moeten instandhouden omwille van Brussel?

De strategie van het “Belgisch evenwicht” Brussel / federatie steunt nergens op. Men beweert dat wij de transferten naar Wallonië moeten blijven aanvaarden, alsmede belangrijke federale bevoegdheden – d.w.z. bevoegdheden waaraan inherent is dat zij níet in het Vlaamse bealng worden uitgeoefend, om deel te hebben aan de macht in Brussel.

Dit is onjuist omdat blijkt dat wij geen deel hebben aan de macht in Brussel. Brussel wordt sedert vele maanden bestuurd zonder meerderheid aan Vlaamse kant. En de taalwetgeving wordt voortdurend geschonden. Dit is ook onjuist omdat Franstalig Brussel er niets aan heeft dat wij in geld in Wallonië pompen. Waarom in godsnaam zouden zij in ruil daarvoor de macht delen met de Brusselse Vlamingen?

Het is dan ook veel beter om met Wallonië en Franstalig Brussel afzonderlijk te onderhandelen op basis van de verschillende noden van elk van hen :

- aan Wallonië bieden wij volledige autonomie én “buitenlandse” investeringen in ruil voor de afschaffing van de federale instellingen : een win-win-voorstel.
- aan Brussel bieden wij kulturele autonomie én op elkaar afstemmen van economische belangen in ruil voor machtsdeling te Brussel en politieke banden met Vlaanderen : ook een win-win-voorstel.

Vlaamse vrienden, tussen dit en volgend jaar moet een grote stap worden gezet. Een zeer grote stap. De Vlaamse Beweging is eensgezind. Vandaag werd de verzoening rond de Ijzebedevraat formeel bekendgemaakt. Ook over het minimumprogramma voor 1999 is er eensgezindheid. Overheveling van de gehele gezondheidszorg en een homogene fiskale bevoegdheid ter grootte van de gehele personenbelasting naar de vier gemeenschappen (Vlaamse, Waalse, Duitse en Frans-Brusselse) zijn daarbij het minimum. Nu de Europese muntunie beslist is, en de bestaansredenen voor de huidige federale regering is weggevalen, moeten wij de Vlaamse politici voor hun verantwoordelijkheid plaatsen. Minister-President Van den Brande neemt die en wij moeten zijn strategie, zoals gisteren verkondigd in Turnhout, ten volle steunen. Zeg ook aan de anderen luidop wat meer en meer Vlamingen die dat vroeger niet zeiden aan mij komen zeggen : het aanmodderen

heeft nu lang genoeg geduurd. En gedenk hen die niet luisteren willen in uw gebeden, maar niet in het stemhokje. Kies Vlaanderen vrij. Kies op federaal vlak voor partijen die beloven géén regering te vormen zonder een drastische overheveling van bevoegdheden en vermindering van transferten. *Let op uw saeck.* Hoed U voor een voortzetting ten derde male van de huidige regering en het huidige kontrafederale beleid. Reeds in de Bijbel staat geschreven : *eer de haen driemaal kraait, heeft hij U driemaal verloochend.*

Herinner U onze voorouders die meer moed tot vrijheid hadden, toen zij het *Plakkaat van Verlaetinghe* afkondigden en de Spaanse machthebbers buitenzetten. Zij hebben geschiedenis gemaakt. Hun verklaring was het voorbeeld voor de Amerikaanse *Declaration of Independence*, vorige zaterdag precies 222 jaar geleden.

Opdat Vlaanderen, ons Land, in 2002 lidstaat zou zijn in het Europa waarvan deze stad de kulturele hoofdstad zal zijn.